

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdu a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **J. K.**, zast. JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 7. 7. 2017, č. j. 36 A 2/2017 – 23, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 29. 11. 2016, č. j. KrÚ 81896/2016/ODSH/14, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 6. 9. 2016, č. j. OSA/P-1025/16-D/44, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Tohoto přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 17. 7. 2016 okolo 17.47 hodin, v Pardubicích, na silnici I/36 na 22,5 km, ve směru jízdy na Chrudim jako řidič motorového vozidla tovární značky VW Passat, registrační značky X, řídil vozidlo rychlostí 130 km/h, přičemž dovolená rychlost byla v daném místě 80 km/h; po odečtení odchylky byla nejnižší naměřená rychlost stanovena na 126 km/h. Žalobci byla uložena pokuta 5000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech druhů motorových vozidel po dobu 6 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl jako nedůvodnou.

[3] Rozsudek krajského soudu následně žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl kasační stížností, v níž současně navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

[4] Návrh na přiznání odkladného účinku stěžovatel odůvodnil tím, že mu hrozí nenapravitelná újma spočívající ve ztrátě zaměstnání z důvodu pozbytí řidičského

oprávnění, neboť mobilita je pro stěžovatele nezbytná pro výkon jeho práce. Mobilitu pro soukromé účely je sice stěžovatel schopen zajistit prostřednictvím prostředků hromadné dopravy, ovšem těmito prostředky již není schopen substituovat mobilitu při výkonu své pracovní činnosti dle pracovní smlouvy. Uvedl, že je zaměstnán u společnosti PROAGRO s.r.o., se sídlem Chelčického 614, Pardubice, jako projektant a geodet. Místem výkonu práce je Česká republika a jeho čistý měsíční příjem je 16 065 Kč. S ohledem na skutečnost, že svou práci stěžovatel vykonává převážně v terénu, kde musí provádět geodetická měření a osobně provádět stavebně technické dozory vyprojektovaných staveb, musí se do místa pracovního výkonu dopravovat služebním vozem bez účasti jiného zaměstnance. Stěžovatel dále uvedl, že jeho měsíční náklady na bydlení a ostatní výdaje činí 6000 Kč a měsíčně splácí částku 8546 Kč na hypotéku. Svá tvrzení doložil pracovní smlouvou ze dne 1. 11. 2004 uzavřenou se společností PROAGRO s. r. o. a smlouvou o poskytnutí hypotečního úvěru uzavřenou dne 21. 7. 2017 s UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s. Dále stěžovatel předložil sdělení společnosti PROAGRO, s.r.o. podepsané jednatelekou Ing. Miroslavou Svobodovou, ve kterém se uvádí, že stěžovatel pracuje ve společnosti PROAGRO, s.r.o. jako projektant dopravních staveb a inženýr geodezie. K tomu, aby mohl vykonávat práci podle pracovní smlouvy je nezbytné, aby byl držitelem řidičského průkazu, v opačném případě by pracovní poměr stěžovatele musel být ukončen. Stěžovatel dále předložil svoje prohlášení o příjmech a závazcích, ve kterém vyčíslil příjmy a závazky shodně jako v návrhu na přiznání odkladného účinku, a dodal, že ztráta zaměstnání by pro něj v současné době znamenala zásadní znemožnění schopnosti splácet finanční závazky a ve svém důsledku by měla za následek pád do existenčních potíží. Stěžovatel má proto za to, že by nepřiznáním odkladného účinku utrpěl nepoměrně větší újmu, než by mohla vzniknout jiným osobám. Odkladný účinek dle stěžovatele neohrožuje závažným způsobem ani veřejný zájem.

[5] Žalovaný ve svém vyjádření přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nedoporučil, neboť stěžovatel neprokázal splnění zákonných podmínek podle § 73 odst. 2 s. ř. s.

[6] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má stěžovatel. K tomu, aby Nejvyšší správní soud mohl o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti rozhodnout, musí stěžovatel konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí a z jakých konkrétních okolností to vyvozuje. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je přitom mimořádným institutem, proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy.

[7] Nejvyšší správní soud poznamenává, že podle obsahu správního spisu stěžovatel požádal po podání žaloby správní orgán o odložení výkonu rozhodnutí o přestupku podle § 83 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Správní soudy však nejsou povinny bez dalšího vyhovět návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě či kasační stížnosti ve věci daného přestupku, aniž by zkoumaly, zda jsou pro to dány zákonné podmínky stanovené

pokračování

v § 73 odst. 2 s. ř. s. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2009, č.j. 5 As 24/2009 – 58).

[8] Nejvyšší správní soud se po zhodnocení důvodů uváděných a dokládaných stěžovatelem a dále skutečností vyplývajících ze spisu krajského soudu, Nejvyššího správního soudu i ze správního spisu rozhodl odkladný účinek kasační stížnosti přiznat.

[9] Stěžovatel tvrdil a doložil hrozící újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. v důsledku pozbytí řidičského oprávnění, které by pro něj podle vyjádření zaměstnavatele stěžovatele znamenalo ztrátu zaměstnání, a tedy ztrátu zdroje obživy a existenční potíže. V daném případě lze tedy nalézt příčinnou souvislost mezi právními účinky žalobou napadeného rozhodnutí a možným vznikem újmy stěžovatele. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti bezprostředně nehrozí způsobením újmy jiným osobám, byť Nejvyšší správní soud nepřehlédl zájem na ochraně společnosti před působením řidičů, kteří porušují předpisy upravující bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Tento veřejný zájem nicméně v daném případě nepřeváží dopad odebrání řidičského oprávnění na ztrátu zaměstnání stěžovatele. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že možnost stěžovatele nadále řídit motorové vozidlo po přechodnou dobu do meritorního rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti nebude v daném případě znamenat nepřiměřené narušení veřejného zájmu na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, které by bránilo přiznání odkladného účinku. Navíc odklad vykonatelnosti nic nezmění na nekompromisním dopadu sankce zákazu činnosti v případě, že kasační stížnost stěžovatele nebude shledána důvodnou. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá rozhodnutí ve věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. srpna 2017

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu